

IV

Căn cứ 4Q

Nhưng chàng chỉ rảo bước được một quãng ngắn là phải dừng lại. Ngoại trừ Buru nhanh nhẹn như con nhái bén hai cô gái và gã đàn ông bị thương nơi chân mặc đồ « linh mục » không theo kịp chàng, cả bọn hoảng sợ gọi chàng ơi ời. Con đường trước mặt khá nhẵn nhụi đã bị phủ kín đá, chiếc Vónvagen bị chôn trong nắm cỏ cao lêu nghêu, chàng phải rẽ tránh một thân cỏ thụ đồ sộ đồ ngang, ngay sau đó là một tảng núi lớn bằng tòa nhà ba tầng nằm chênh ềnh. Trời lại mỗi lúc một tối. Những ngôi sao cần thiết cho người đi rừng cũng trốn dấu mắt. Màn sương buồng tỏa dày đặc càng làm trời thêm tối hơn.

Hồng-Buru-la thất thanh :

— Ông ơi !

Bàn tay hắn chạm vào cổ chàng. Tưởng thịt ướp nước đá cũng chỉ lạnh đến thế là cùng. Ngón tay hắn cứng đét như không có khớp xương. Giọng hắn run run :

— Nghĩa địa, nghĩa địa ông ơi !

Văn Bình bật cười. Theo tay hắn chỉ, chàng chỉ thấy lò mờ những hòn đá cao như đụn rạ sừng sững bên phải. Bên trái là sông, con sông ngoằn ngoèo sóng cuộn ri rầm. Leo lét một luồng sáng xanh từ những hòn đá đen sì bốc lên, Buru lại la :

—Ma... ma ăn thịt người, ông ơi !

Hai cô gái đều đi nép vào bên chàng. Cả hai đều thở hổn hển. Nếu họ ở trong căn phòng gần máy điều hòa khí hậu, kê giường nệm êm lưng thì tiếng thở hổn hển này là biểu hiệu của khoái lạc thần tiên, nhưng trong cảnh hoang liêu này tiếng thở hổn hển của hai cô gái căng cứng và hấp dẫn lại làm gai ốc mọc đầy lưng Văn Bình. Chàng hỏi Buru :

— Bên tay phải là nghĩa trang nhân thảo phải không ?

Buru đáp không ra hơi :

— Phải. Người mọi xếp xác chết thành đống chung quanh các nền đá rồi tưới cho quạ mổ ;

lâu ngày, ma lớn, ma nhỏ, ma đực, ma cái, ma trẻ ma già, kéo nhau về đây hàng đoàn, ai đi qua không cũng kiếng thường bị nó bóp cổ sặc máu tươi mà chết.

— Cúng kiếng bằng gì ?

— Rượu tequila và một con heo nướng chín.

— Bọn ma uống hết rượu và ăn hết con heo thui ?

— Dĩ nhiên.

Nghe tiếng cười ngạo nghễ của Văn Bình, Buru vội bịt miệng chàng, giọng van vỉ :

— Ông đừng cười. Ma nhân thảo nghe được thì khôn. Tai ma thính lắm. Có lần một người da trắng tìm mỡ dậu đi qua đây nói xấu ma bị ma nghe được, ma làm cho một trận thất điên bát đảo, suýt nữa phải về châu ông bà.

Văn Bình định cười trừ Buru nhưng một tiếng rú khủng khiếp đã vang lên :

— Chết tôi rồi !

Đó là tiếng rú của Fêlin. Văn Bình mở đèn bấm và nhìn thấy Fêlin đang vung vẩy dưới một cái hồ khá sâu. Hắn bước khập khiễng lại thiếu thận trọng nên bị hụt chân ngã xuống hồ. Văn Bình chồm đến vào khuôn mặt nhợt nhạt vì mất máu của hắn :

— Ông bị đau lắm không ?

Miệng hắn méo sệch :

— Không khéo tôi bị gãy thêm chân nữa,

Văn Bình ra lệnh :

— Ông ngồi xuống thử xem.

Hắn mới thụp nhẹ đã mất thăng bằng và ngã chổng kèn. Minh thấy hắn ướt nhèm vì dáy vục toàn nước. Cócô bịt cánh tay Văn Bình, giọng lo sợ :

— Cha tôi gãy cả hai chân rồi.

Félin nằm mọp luôn trong vũng nước lầy lội, không sao nhóm dậy được nữa. Văn Bình phải ép sát mặt đất, thông tay xuống cho hắn nằm. Vất vả lắm chàng mới kéo được hắn lên khỏi hố. Hắn ngã vào vòng tay Văn Bình, miệng rên khừ khừ

Một cơn gió lạnh thốc qua mang theo mùi hôi thối thối rữa của nghĩa trang nhân - thảo. Những lùm sáng ma trôi xa xa bỗng lập lờ, lập lờ mưa tạt. Cócô nhìn Văn Bình, vẻ mặt tuyệt vọng :

— Làm sao bây giờ, hả ông ? Cha tôi không thể đi được nữa.

Buru đề nghị :

— Theo tôi, ông Félin nên nằm dưới gốc cây, chờ đến sáng mai, chúng tôi đến càn cứ 4 Q sẽ cho người đến cứu.

Biết thân phận, Félin nin lặng. Cách đây 10 phút, hắn đã chìa súng bốp cò không chút ngần ngại. Nếu cơn động đất quái ác xảy ra chạm một vài giây đồng hồ thì mọi người đã chết. Họ tha chết cho hắn đã là nhân đạo lắm rồi, hắn đâu dám nghĩ đến chuyện họ đặt hắn lên cang khiêng theo. Vì vậy, hắn chảy nước mắt ròng ròng khi nghe Văn Bình nói :

— Không được, Minh không thể bỏ mặc ông ta ở đây. Biết bao nguy hiểm có thể xảy ra, nào thú dữ, nào bọn mọi ăn thịt người, đó là chưa kể đến động đất.

— Nhưng tôi đã mệt lắm.

Văn Bình không đáp, cúi xuống vác Félin lên vai. Chàng trèo qua phiến đá, sắc mặt ung dung như thể Félin là cái gói chứa bông gòn. Một tia chớp lóe ngang vòm trời đen sạm, Văn Bình chạm luồng nhỡn tuyến đầy ý nghĩa của Cócô. Chàng thấy má nàng ướt mềm. Không rõ ướt vì sương, vì bọt nước từ dưới sông bắn lên tung tóe, hay là ướt vì nước mắt nữa.

Đã vác Félin trên vai, Văn Bình còn phải chia tay ra cho hai cô gái nằm. Lần lượt chàng nhấc Cócô và Rita qua khỏi tảng đá sang bên kia đường. Buru lóp ngóp trèo theo; hắn lủi, chân hắn chưa

xong, chàng không dám nhờ hẳn giúp đỡ nữa. Ấy thế mà Trung Ương Tinh báo Mỹ khoe khoang rùm beng là chàng sẽ gặp một người dẫn đường cứ khi, nhắm mắt cũng dư sức đưa chàng đến cửa căn cứ 4Q. Không khéo lát nữa dây Buru sụp c hân bong cả hai mắt cả chàng phải vác luôn hẳn lên vai cũng nên...

Hắn thở hồng hộc, chàng đập vai hắn hỏi :

— Rẽ trái hay phải ?

Con đường tách ra làm hai nhánh nhỏ. Mặt nước như co lãn tinh phản chiếu nên chàng bắt đầu nhìn thấy phần nào cảnh vật. Buru hít hà rồi đáp :

— May quá. Yêu cầu ông quẹo sang bên phải.

— Tại sao anh lại nói là «may quá»? Sắp đến vòng ngoài căn cứ 4Q rồi hả ?

— Chưa. Nhưng sắp đến làng Dưa.

— Làng Dưa của nhân viên phục vụ trong căn cứ ?

— Không. Làng này là của dân mọi bản xứ.

— Ăn thịt người ?

— Bọn mọi này hiền hơn. Cách làng Dưa một cây số mới là căn cứ 4Q.

Vấn Bình trượt chân, suýt té nhào. Nhờ chàng kịp thời xuống tấn, nếu không Felin đã bị động đậy xuống đất. Chàng vừa lấy lại quan bình thì Rita

kêu «đi». Rồi bồm một tiếng. Nàng lặn xuống ruộng nước bên đường. Họa vô đơn chí, hai người trong đoàn bị thương kẻ trước, người sau trong khoảng một phút đồng hồ ngã ngúi. Khi được kéo lên, nàng ướt như chuột lột, cái áo vét chàng cho nàng mượn tạm dề che thân thể lỏa lồ sau trận địa chấn đã nặng chình chịch như đeo chì. Tuy vậy nàng không dám cởi ra, và cứ mặc nguyên trên người hi hục vắt nước. Cũng may, xương cốt nàng không bị suy xuyễn. Chứ nếu nàng khấp khểnh thì thật rầy rà...

Giá nàng nặng gấp đôi Vấn Bình cũng đặt lên vai nhẹ bỡn, nhưng còn Cócô ? Bệnh ghen của đàn bà đẹp là điều chàng sợ nhất. Chàng thở phào khoan khoái khi nghe Rita đáp :

— Cám ơn anh. Em không hề gì.

Chết rồi, Rita vừa xưng em ngọt xớt... Chàng đang bối rối thì nàng hắt hơi luôn một dãy dài. Nghĩa là nàng bị nhiễm lạnh. Chàng cầu Trời khẩn Phật cho mau đến làng Dưa.

Chương ngại vất mỗi lúc một bớt dần, đường đi đã trở lại bằng phẳng. Nhưng khối thịt của Felin trên vai Vấn Bình lại mỗi lúc một dè nặng, thêm vào đó là sức níu kéo của hai cô gái. Cả hai đều mặt ghòai sọng vẫn chưa đến nỗi phải dẹp chặt lấy chàng. Chàng cố cảm tưởng là họ cố tình. Bắp

thịt cánh tay chàng dường như bị té rơi. Nhưng chàng không dám phân nản.

Tiếng reo của Burulàm chàng tỉnh người. Hầu vớ tay dóm dớp :

— A ha, làng Dưa kia rồi...

Cái được mệnh danh một cách trịnh trọng là làng Dưa chỉ gồm một giã nhà lóc mái trên đống đá gạch và cây cối đồ nát. Mọi người hi hục trèo hết một con dốc cao, men theo lối đi nhỏ trơn trượt giữa hai vách núi thẳng tắp trước khi đổ xuống một thung lũng chầu thau. Những đóm lửa ma-trơi vẫn cháy bập bùng tạo cho cảnh tranh tối, tranh sáng một sắc thái rừng rợn. Đột nhiên, Văn Bình nghe tiếng chó tru thảm thiết. Đó không phải tiếng chó sói chạy rông tìm mồi ban đêm mà là tiếng chó nhà. Không phải một con mà là nhiều con chó cùng tru lên một lượt. Có lẽ đàn chó may mắn thoát chết trong cơn động đất. Ban đêm, bụng đói, chúng đang kêu cứu bên xác chủ.

Rita rúc đầu vào nách chàng :

— Anh ơi, em sợ lắm.

Văn Bình không đáp, ra hiệu cho mọi người trèo lên bậc thềm một ngôi nhà xây bằng đá. Trong làng bị tàn phá, chỉ còn căn nhà trơ trọi này đứng vững. Tiếng chó tru từ sau nhà vẳng lại, rền rĩ như tiếng gọi ám hồn.

Văn Bình đặt Felin nằm dài trên nền đất lạnh buốt. Bên ngoài, trời còn mờ mờ, có thể nhìn thấy cảnh vật phần nào, nhưng bên trong hoàn toàn đen kịt. Chàng luồn tay vào túi lấy quẹt máy. Cúi tay chàng đụng bộ ngực căng phồng của Rita. Nàng cũng đang ngồi xuống. Chàng quên bẵng hoàn cảnh khó khăn, quay mặt lại hôn nàng. Trời tối, thoát dầu, chàng hôn lầm vào má, nhưng sau đó tự nàng kéo miệng nàng sát miệng chàng.

Chàng vội buông nàng ra vì Buru vừa bật diêm kêu xoẹt một tiếng. Lửa lòe cháy trong căn nhà âm u. Dưới tia sáng vàng vọt, Văn Bình nhận thấy căn nhà trống trơn, ngoại trừ cái bếp lửa ở chính giữa, với hai khúc cây lớn chầu đầu vào nhau, tro than đã tàn lạnh. Felin rên khừ khừ, thỉnh thoảng lại kêu đau. Rita tiếp tục nhảy mũi. Nàng đang tựa lưng vào khúc gỗ bỗng nằm nghiêng. Chàng rờ trán nàng, trước đó một phút chàng hôn nàng cảm thấy hơi nóng bỗng da thịt tưởng lầm là hơi nóng thêm muốn, chàng không ngờ nàng bị cảm nặng.

Buru cúi đầu hỏi nàng :

— Có bị sốt ư ?

Rita đáp bằng giọng khó khăn :

— Vâng.

Que diêm đã tắt ngúm, bóng tối dày đặc lại

136 bao trùm mọi vật, Văn Bình nói với Cócò :

— Ba cô bị gãy hai chân chỉ có y sĩ chuyên khoa mới bó xương được. Cô Rita cũng bị sốt nặng. Vì vậy, tôi quyết định để cô ngồi chờ ở đây, tôi sẽ đến căn cứ 4 Q ngay bây giờ. Nếu không gặp trở ngại dọc đường, tôi sẽ trở lại đây trước nửa đêm với y sĩ của căn cứ.

Cócò đáp, giọng lo lắng :

— Đường đi từ làng Dưa đến căn cứ rất nguy hiểm. Đêm tối, ông gặp quăng nào bị núi xạt thì mất mạng như chơi. Ông nên nghỉ lại đây, sáng sớm hãy đi tiện hơn.

— Nhưng còn ông Félin ?

Chàng định nói thêm « và cô Rita » nhưng vội lặng yên. Chàng hiểu tâm tình phụ nữ hơn ai hết, Cócò thở dài :

— Em chỉ biết tin nhờ vào Chúa. Vả lại, ba em chờ một đêm cũng chẳng sao. Em đã học qua lớp điều dưỡng viên, em có thể băng bó tạm thời cho ba em.

Ngừng một phút, nàng nói, giọng tha thiết làm Văn Bình mũi lòng:

— Ông đi rồi, ai giúp em chống lại bọn mọi ăn thịt người và thú dữ ?

Suyt nữa, nếu không gặp đến ông Hoàng ở Sài Gòn giờ này đang thức bên máy truyền tin, nhớ

147 NGƯỜI ĐẸP QUI-TÔ

đến tú sắt dựng tiền rỗng tuếch của Sở, chàng đã nghe lời nàng mà ở lại đến sáng hôm sau. Nàng lo sợ rất có lý : bọn mọi bị trận địa chấn đui ra khỏi rừng núi có thể đổ xô xuống làng Dưa ; đàn chó nhà ngoan ngoãn có thể trở thành cạp dữ nhà xương người ngấu nghiến vì quá đói khát, vì tinh thần bị khủng hoảng cực độ. Lẽ ra chàng phải mang nàng đi theo, hoặc ở lại với nàng. Nàng có uế hững đường cong ngon lành và thơm tho, ở lại một đêm với nàng dưới trời lạnh rét không phải là không thú vị.

Nhưng...

Sợ bàn bạc thêm nữa chàng sẽ dùng dằng và mềm lòng trước những giọt nước mắt nóng hổi sắp sửa lăn trên gò má Cócò, chàng bèn khoát tay gọi Buru. Hắn đã chồm dậy từ nãy.

— Ông gọi tôi ?

— Ừ. Khẩu súng săn đâu ?

— Đây. Nhưng trời tối lắm, ông ạ.

— Tối cũng phải đi.

— Cô Cócò nói đúng đấy. Tôi đã quen thuộc vùng này. Nếu gặp núi lở thì chết. Một bên là núi, một bên là sông tôi sợ bỏ thây ở xo thung lũng này mất. Tôi xin đề nghị với ông...

— Hiểu rồi. Khả cứ ở lại, tôi đi một mình cũng không sao.

— Nhưng ông không biết đường.

— Tôi đã nói là không sao cả mà. Nếu có chuyện gì anh bắn một loạt đạn liên tiếp để báo tin. Nghe súng nổ, tôi sẽ quay lại lập tức.

— Thưa ông...

Văn Bình không thêm đáp, quây quả ra ngoài Côcô chạy theo niu áo chàng :

— Ông không nên đi một mình. Em sẽ ở lại đây, ông Buru phải đi với ông. Ông dừng ngai, em biết bắn súng. Vả lại, còn ba em nữa. Giờ này, ba em vẫn còn tỉnh.

Nàng cất tiếng gọi Fêlin. Hắn đáp ngay :

— Ba nghe hết rồi. Con mang khẩu súng lại đây cho ba. Hai ông cứ đi đi. Một lần nữa, tôi thành thật xin lỗi. Hồi này, tôi đã cư xử một cách ngu xuẩn.

Văn Bình nghe rõ hơi thở đều đặn của Rita. Con sốt nặng đã tác động như liều thuốc ngủ linh nghiệm Nàng đã ngủ say. Chàng tần ngần một lát, đoạn cởi áo đắp cho nàng. Chàng vỗ nhẹ vai Côcô rồi ra hiệu cho Buru bang mình vào đêm tối.

Thật ra, trời cũng không tối lắm. Mảnh trăng lưỡi liềm đã nhô lên khỏi đỉnh núi bao quanh thung lũng vòng chảo, chiếu xuống cảnh vật thê lương những tia sáng yếu ớt màu sữa. Buru leo đèo bước theo chàng, dáng điệu chầu chường và

mỏi mệt. Thân hình hắn cao như tháp canh, hắn phải cúi đầu, còng lưng như để trốn tránh gió lạnh. Vì những trận gió không biết từ đâu tới thổi vèo vèo mang theo khí lạnh buốt xương. Hắn không cười tỉnh, nhe hàm răng cái má và cái răng chó bị vàng ra nữa. Hắn cũng không góp chuyện như thường lệ nữa. Tính ba hoa của hắn bỗng biến mất. Và nếu không sợ lệnh trên hắn đã bỏ về.

Hắn thường khoe có cặp giò dẻo dai nhất vùng biên giới vậy mà mới vượt 10 cây số hắn đã bủn rủn. Hắn phải chống mũi súng dài xuống đất thay gậy mới khỏi té ngã.

Hai người trèo qua một đống đá lớn. Buru nắm áo Văn Bình giật mạnh :

— Sương quá, ông ơi ?

Chàng phì cười :

— Người đẹp đang chờ anh hả ?

Hắn văng tục rồi nói :

— Chu choa, dính vào đàn bà lúc này thì chết không kịp ngáp... Tôi kêu sương vì đã đến vòng ngoài căn cứ.

— Vòng ngoài ?

— Vâng. Như ông đã rõ, căn cứ 4Q gồm ba chu vi phòng thủ. Vòng ngoài là một khu vực rộng 200 mét được chằng dây kẽm gai truyền điện và

chó bet.giê canh gác. Chỉ có 2 lối ra vào, ở mặt nam và mặt bắc, ở mỗi cửa có một vọng gác với 2 người thường trực. Qua khỏi vọng gác, phải đi 200 mét nữa mới đến vòng giữa, nơi đặt các cơ sở kỹ thuật điện tử của căn cứ. Và sau cùng là vòng trong.

— Vòng ngoài là đồng gạch đá hỗn độn phía sau hào nước ở bên tay trái phải không ?

— Phải.

Buru nghên cổ quan sát. Miệng hắn đang cười khoan khoái bỗng méo sệch. Hắn kêu to :

— Ông ơi, khổ quá ông ơi !

Văn Bình trừng mắt :

— Lại sao anh kêu khổ ?

Buru thở dài sườn sượt :

— Tôi không thấy hàng rào kẽm gai và vọng gác đâu cả. Chẳng giấu gì ông, tôi xung phong dẫn đường cho ông là vì có hẹn với thằng bạn trung y chỉ huy canh phòng vòng ngoài. Có lẽ hắn đã chết.

— Hừ... chết thì khỏi phải sống, có gì mà anh thở dài như bị người yêu đá dít vậy ?

— Ông không biết đấy thôi. Có gái đẹp tuyệt trần mà tôi thường khoe với ông lại là vợ của thằng trung úy phòng vệ.

— Hừ... chết cũng lợi cho anh. Thành thật chia

mừng với anh.

— Hồng hét rồi. Chồng chết cô à sẽ bỏ tôi. Để tôi kể ò g nghe, cô à thuộc loại đa tình, ba ai cũng mê, nhưng không dám cảm sừng công khai hoặc bỏ theo người khác vì lẽ thằng chồng dữ hơn cạp xám. Hắn dọa hễ cô à lẳng tụ với ai là hắn cắt gân chân. Trước kia, nhiều cậu con trai tơ lơ mơ vợ hắn đã bị hắn cắt gân chân trở thành tàn phế. Sở dĩ hắn chưa hành hạ cô à là vì có tôi bảo lãnh. Tôi gặp hắn hàng tuần tại căn cứ, và cho hắn biết tin tức về vợ. Hắn tin tôi kinh khủng. Tôi bảo lãnh với hắn là cô à rất ngoan.

— Hừ... anh đòi cô à trả công phải không ?

— Thưa ông, phải. Tôi điều đình thẳng thắn với nàng, cứ hai ngày nàng gặp tôi một lần tại nhà thì tôi sẽ không tố cáo. Nàng không yêu tôi song vẫn phải nhận lời. Ông ơi, nàng có bộ mặt đáng yêu nhất Nam-Mỹ, thân thể nàng vừa đều đặn lại vừa thơm phưng phức nữa.

— Nào có khó gì... mai một trở về Còlombi, anh sẽ nói phía là chồng cô à còn sống nhân răng.

— Phía sao được ? Nàng khôn ranh như quỷ. Mỗi lần tôi đến căn cứ, nàng đều gửi thư tay cho thằng chồng, và thằng chồng coi trông thư mà trả lời.

Buru huyệt chân, nếu Văn Bình không kéo lại hẳn đã tụt xuống hố. Con đường đất đỏ toàn hố là hố. Văn Bình có cảm tưởng là mặt đường vừa bị hàng trăm chiếc xẻng máy không lồ mức đất lên để lộ những cái hố sâu hoắm đầy nước.

Buru vất vả lắm mới lấy lại được thăng bằng. Nhưng hẳn đứng chưa vững thì có tiếng đạn nảy vào nòng súng kêu «soạch» và tiếng hô :

— Đứng lại !

Một bóng đen từ mô đất lù lù bên đường tiến ra, khẩu tiểu liên trong tư thế ngang, nghĩa là không chĩa vào hai người. Văn Bình hỏi lớn :

— Anh là lính gác ?

Bóng đen gật đầu :

— Phải. Tại sao chỉ có hai ông ? Còn những người khác đâu ?

Những câu hỏi rồn rập của tên lính gác không làm Văn Bình ngạc nhiên. Theo sự suy luận của chàng thì tên lính dinh ninh bại người chỉ là thành phần tiền sát, còn đại đơn vị đang lục tục kéo đến sau. Con đống đất tiếp theo hỏa diệm sơn phun lửa đã gieo tang tóc trong căn cứ 4Q, binh sĩ và nhân viên kỹ thuật sống sót đã bị hoàn toàn cô lập hóa với thế giới bên ngoài ; màn sương dày đặc không cho phép phi cơ hoạt động, họ đánh

chờ đợi công cuộc tiếp cứu bằng đường bộ.

Văn Bình đáp :

— Những người khác sẽ đến sau.

Tên lính gác quảng súng xuống đất, ôm chầm lấy chàng hôn hít. Hàm râu quai nón của hắn chưa được người mài dao cạo từ nhiều ngày nay, những sợi cứng tua tủa đâm vào má Văn Bình, làm chàng ahọt nhọt. Trước kia, mỗi khi quên cạo râu mà ôm Nguyễn Hương hôn, chàng tỏ vẻ bất mãn vì nàng nhăn mặt kêu đau. Chàng cho là nàng làm nũng. Chàng thường bảo nàng bằng giọng hôn mát «em ghét anh nên chẳng cạo gì cũng la oai oái». Sơ chàng giận Nguyễn Hương phải nhồm miệng cười làm lành. Được nàng chiều chuộng, dần dần chàng trở thành «hư thân mất nết», có khi hai ba ngày không cạo, râu ria xồm xoàm vẫn nằng nặc đòi hôn. Mà chàng có chịu hôn hai, ba phút cho cam ! Xoàng ra cũng 5 phút. Cái hôn trái khoáy của tên lính trong căn cứ 4Q bất giác khiến chàng nhớ đến Nguyễn Hương, nữ thư ký trung thành của ông Hoàng không bao giờ lấy chồng. Quỳnh Loan, người vợ không bao giờ cưới của chàng, và Văn Hoàng, đứa con trai duy nhất tập tễnh bước vào nghề ruột của cha, ngày đêm thách đố với Tử hân.

Buru lỏi giạt tên linh ra, giọng dấm dấm :

— Anh điên hả ?

Tên linh giạt mình, vội đứng nghiêm :

— Xin lỗi. Em xin lỗi đại úy. Mấy ngày nay, tinh thần em bị bắn loạn. Em mừng quá nên..

Buru trợn mắt chỉ Văn Bình :

— Mày phải gọi là đại tá mới đúng.

Tên linh bồng súng chào :

— Thưa đại tá..

Văn Bình vỗ vai hắn, ôn tồn :

— Số thương vong trong căn cứ là bao nhiêu ?

Hắn đáp :

— Thưa, bị thương nặng hoặc chết gần hết.

— Nghĩa là bao nhiêu ?

— Em không rõ.

— Còn mấy người sống sót ?

— Em cũng không rõ. Ngay sau khi dứt chuyện, những tảng đá lớn trên núi đổ xuống, em bị bắt tít. Khi em thức dậy thì căn cứ đã biến thành đồng gạch vụn, đại tá Liu đang ngồi bên giường, mặt đầy bóng băng, tay chân bị đứt gãy nhiều chỗ.

— Đại tá Liu, tư lệnh căn cứ ?

— Thưa vâng. Đại tá Liu bị thương nặng nhưng may mắn là tạng phủ còn nguyên vẹn. Một số sĩ quan thân cận ông ta cũng còn sống. Động đất xảy

ra ban đêm, đúng 21 giờ, nếu sớm hơn, hoặc chậm hơn vài giờ đồng hồ nữa thì chắc toàn thể đều thiệt mạng. Vì, thưa ông, 21 giờ đài truyền hình Quitô phát một chương trình rất hấp dẫn, mọi người ở trong căn cứ buồn teo nên tụ tập trước máy tivi đặt trong câu lạc bộ ở tầng sát mặt đất. Tầng này được đổ bê-tông cốt sắt kiên cố, bom lớn rớt xuống cũng không bị hề hấn.. Sở dĩ đại tá Liu bị thương là do mảnh vụn gạch đá và bàn ghế.

— Anh có biết..

Văn Bình chỉ nói 3 tiếng rồi nín bặt. Chẳng định hỏi hắn có biết kỹ sư Anbe Doarê ra sao không song chàng cảm thấy hơi hèn đại dột.

Tên linh lặp lại :

— Thưa, biết gì ạ ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không. Lát nữa, tôi hỏi đại tá Liu cũng được. Hiện đại tá ở đâu ?

— Vâng, xin mời đại tá theo em.

Tên linh đi trước, chân cao chân thấp. Giờ đây Văn Bình mới nhận thấy hắn bị thương nơi chân, một ống quần rách tòn ten để lộ bóng băng trắng xóa. Phải dùng linh què cạnh gác, điều này chứng tỏ căn cứ 4Q, bấu vật điện tử của tinh báo Hoa kỳ và châu Mỹ la-tinh đã bị cơn địa chấn dữ dằn bắt